

λίγον πρὸς ἀνατολὰς, καὶ οὕτω πρῶταν τινὰ ἀνεκάλυψαν ἄγνωστον εἰς αὐτοὺς γῆν, εἰς ἣν ἐλιμενίσθησαν, ἃν καὶ δὲν ἐπίστευον ὅτι ἦτον ἡ Γροελανδία. Ἐξετάσαντες τὸν τόπον τοῦτον εὗρον αὐτὸν κεκαλυμμένον ὑπὸ πυκνῶν δασῶν, ἄνευ ὀρέων μὲν, ἀλλὰ διαχωρισμένον ἔκ τινων λόφων· καὶ ἐπειδὴ ἡ χώρα αὕτη οὐδόλως ὁμοιάζε πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχον περιγραφὴν τῆς Γροελανδίας, ἐγκατέλειψαν αὐτήν, καὶ διαπλέοντες δύο εἰσέτι ἡμέρας ἀνεκάλυψαν ἐτέρην γῆν ἐπίπεδον καὶ κεκαλυμμένην ὑπὸ δασῶν. Ἐντεῦθεν διευθύνθησαν εἰς ἀνοικτὸν πέλαγος, καὶ πλέοντες τρεῖς ἔτι ἡμέρας μετὰ ἀνέμου δυτικομεσημβρινοῦ ἀνεκάλυψαν καὶ ἄλλην γῆν ὑψηλὴν, ὄρεινὴν καὶ ὑπὸ πάγων κεκαλυμμένην· περιπλεύσαντες αὐτήν εἶδον ὅτι ἦτον νῆσος, ὅθεν χωρὶς νὰ προσορμήσωσιν ἀπεμακρύνθησαν πρὸς τὸ πέλαγος καὶ ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀνέμου μετὰ τεσσάρων προσέτι ἡμερῶν διάπλουι ἐφθασαν τελευταῖον ἐν Ἐριυλόφον τῆς Γροελανδίας.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΒΙΝΛΑΝΔΙΑΣ ΥΠΟ ΛΕΪΦΟΥ

ΕΡΡΙΚΣΩΝΟΣ.

Λεΐφος ὁ τοῦ Ἐρρίκου τοῦ Πυρρόου υἱὸς πληροφορηθεὶς κατὰ τὸ 994 ἔτος, παρ' αὐτοῦ τοῦ Βιάρνου περὶ τοῦ εἰς ἄγνωστους γαίης προαναφερομένου περιήλου αὐτοῦ, ἐπεθύμησε νὰ γνωρίσῃ τοὺς τόπους τούτους, ὅθεν κατὰ τὸ 1000 ἔτος ἐπέβη μετὰ τοῦ Γερμανοῦ Τυρκέρου καὶ τριᾶκοντα ἄλλων ἀνδρῶν εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον τοῦ Βιάρνου, ὃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχεν ἀγοράσει, καὶ ἐκπλεύσας ἐκ Γροελανδίας διευθύνθη εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ὅπου προηγουμένως εἶχε πλεύσει ὁ Βιάρνος. Μετὰ τινων ἡμερῶν διάπλουι ἐφθασαν εἰς τὴν νῆσον τὴν ὑπὸ πάγων κεκαλυμμένην, ἣν ἐπωνόμασαν Ἐλλυλανδίαν· ἐντεῦθεν διευθύνθησαν εἰς ἄλλο μέρος καὶ εὐρόντες ἄλλην γῆν προσώρμησαν διὰ νὰ παρατηρήσωσι καὶ ἐξετάσωσιν αὐτήν. Αὕτη ἡ χώρα ἦτον ἐπίπεδος, κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνῶν δασῶν, μετὰ ὄμβλων παραλίω, καὶ περικυκλωμένη ἀπὸ ἀμμόδεις ὑφάλους· διὸ ἐπωνόμασαν αὐτὴν *Μαρκλάρδιαν*, ἧτοι *χώραν τῶν δασῶν*· ἐντεῦθεν ἐκπλεύσαντες καὶ διευθύνόμενοι πρὸς ἀνοικτὸν πέλαγος μετὰ βορειοανατολικοῦ ἀνέμου, ἐφθασαν μετὰ δύο ἡμερῶν διάπλουι εἰς ἄλλον ἄγνωστον τόπον· ὁ τόπος οὗτος ἦτο νῆσός τις κειμένη πρὸς ἀνατολὰς ἄλλης στερεᾶς γῆς· μεταξύ τῆς νήσου ταύτης καὶ τινος παρακειμένης χερσονήσου ὑπῆρχεν εἶδος μυχοῦ (*baie*) ἔνθα εὐρίσκετο ποταμὸς, ὅστις ἔκ τινος λίμνης ἐξεχέτο εἰς τὴν θάλασσαν. Διαπλεύσαντες ὅθεν διὰ τοῦ ποταμοῦ τούτου εἰσῆλθον εἰς τὴν λίμνην, ὅπου ἠγκυροβόλησαν, καὶ διαμείναντες εἰς τὸ μέρος τοῦτο μέχρι τοῦ προσεχούς ἔαρος, ὠκοδόμησαν καὶ κατάλληλα πρὸς

διαμονὴν οἰκοδομήματα, ὀνομάσαντες τὸ χωρίον τοῦτο *Λεϋροβύδιρον*, ἧτοι οἶκημα τοῦ *Λεΐφου*, τὴν δὲ χώραν ὀνόμασαν Βινλανδίαν, τούτεστι γῆν τοῦ οἴνου, διότι ἀπήντησαν πολλὰς ἀμπέλους μετὰ σταφυλῶν· φθάσαντος δὲ τοῦ ἔαρος ἐφόρτωσαν τὸ πλοῖον τῶν ἀπὸ ζυλικῆν καὶ σταφυλᾶς καὶ ἐπέστρεψαν εἰς Γροελανδίαν. (ἀκολουθεῖ.)

ΔΑΜΩΝ ΚΑΙ ΠΥΘΙΑΣ.

Καταδικασθεὶς ὁ Δάμων ὑπὸ Διονυσίου τοῦ Συρακουσῶν τυράννου ν' ἀποθάνῃ ἐν ὀρισμένη ἡμέρᾳ, ἐζήτησεν ἄδειαν ν' ἀπέλθῃ κατὰ τὸν μεσολαβοῦντα χρόνον εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἵνα διαθέσῃ τὰς ὑποθέσεις τῆς ἀπαρამυθίου αὐτοῦ οἰκογενείας· ὁ δὲ τύραννος, σκοπῶν ἀναντιβῆτως ν' ἀποποιηθῇ, ἐνέδωκε μὲν, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἀδυνατίᾳ κατ' αὐτὸν συνθήκη τοῦ ν' ἀντικαταστήσῃ ἕτερον ὡς ὄμηρον μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς αὐτοῦ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ζημίαν. Ὁ Πυθίας ὅμως ἀκούσας τὴν συμφωνίαν παραχρῆμα προσνήχη διὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν φίλον αὐτοῦ Δάμωνα.

Ὁ Βασιλεὺς καὶ πᾶσα αὐτοῦ ἡ θεραπεία ἐξεπλάγησαν διὰ τὸ τοιοῦτον, ἐπειδὴ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐνοήσωσι τὴν πρᾶξιν ταύτην κατὰ τὰς παραδεγεμένας αὐτῶν ἀρχάς. Πλεονεξία κατὰ τὴν αὐτῶν κρίσιν ἦτο τὸ μόνον ἐλαττήριον πάσης ἀνθρωπίνου πράξεως· ἐπομένως τὴν ἀρετὴν, φιλίαν, εὐποιίαν, φιλοπατρίαν καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια, ἐθεώρουν ὡς ὄρους ἐπινενοημένους ὑπὸ τῶν σοφῶν, ἵνα ἐξαπατώσι τοὺς ἀσθενεῖς· κατέκριναν λοιπὸν τὴν πρᾶξιν ταύτην τοῦ Πυθίου, ὡς προερχομένην ἐκ τῆς παραδόξου αὐτοῦ μωρίας καὶ ἐξ ἐλλείψεως μόνον νοῦς, καὶ μηδαμῶς ἐκ τῆς ἐναρέτου καὶ ἀγαθοποιῶν αὐτοῦ καρδίας.

Προσεγγίζουσας τῆς ἡμέρας τῆς καταδίκης, ὁ τύραννος περίεργος γενόμενος, ἐπεσκέφθη τὸν ἐν φυλακῇ Πυθίαν, καὶ μεμψθεὶς τὴν παράδοξον αὐτοῦ διαγωγὴν, καὶ σκώψας αὐτὸν ἐπὶ τινὰ καιρὸν ὡς μωρὸν, μάλιστα δὲ τὴν τοῦ Δάμωνος ἐπιστροφὴν φανταζόμενον, «ἐὰν ὁ Δάμων ἐπέστρεφε ἤθελε δειχθῆ, εἶπε, μυθισορικὸς, ὡς σὺ αὐτός.»—Κυρίε μου, εἶπεν ὁ Πυθίας, ἐν φωνῇ σταθερᾷ καὶ βλέμματι εὐγενεῖ, ἐπεθύμουν, εἰ δυνατόν νὰ ὑποσῶ μυρίους θανάτους, ἢ νὰ σφάλῃ ὁ φίλος μου εἰς τινὰ τῆς τιμῆς αὐτοῦ ὁμολογίαν· ἀδύνατον, Κύριε μου, νὰ σφάλῃ· εἶμαι τοσοῦτον πεπεισμένος περὶ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ, ὅσον περὶ τῆς ἐμαυτοῦ ὑπάρξεως. Ἀλλὰ παρακαλῶ, ἰκετεύω τοὺς θεοὺς, νὰ τηρήσωσι τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀκεραιότητα συνάμα τοῦ Δάμωνός μου· ἀνθίστασθε πρὸς αὐτὸν σεῖς ἄνεμοι, ἀποτρέψατε τὴν σφοδρότητα καὶ ἀνυπομονησίαν τῶν ἐντίμων αὐτοῦ προσπαθειῶν καὶ ἐμποδίσατε αὐτὸν ὥστε νὰ φθάσῃ μετὰ τὸν θάνατόν μου. Ἐξηγόρασα ζωὴν μεγαλητέρας ἀξίας, μεγαλητέρας τιμῆς παρὰ τὴν ἐμὴν προσφιλε-

πτέραν εἰς τὴν ἐρατεινὴν αὐτοῦ σύζυγον, εἰς τοὺς πολυτίμους ἀθώους παῖδας, εἰς τοὺς φίλους, εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Ἢ! ἀφήσατε ἢ ἀποθάνω τὸν κάκιστον τῶν θανάτων ἀντ' ἐκείνου τοῦ Δάμωνός μου. Ὁ Διονύσιος, σφόδρα φοβηθεὶς, ἐταράχθη ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεπείας τούτων τῶν αἰσθημάτων, καὶ ὑπὸ τοῦ ἔτι παθητικωτέρου τρόπου διὰ τοῦ ὁποίου ταῦτα ἀπηγγέλθησαν. Ἡσθάνθη τὴν ἑαυτοῦ καρδίαν κεντηθεῖσαν ὑπὸ λεπτοῦ αἰσθήματος κατὰπειστικῆς ἀληθείας· πλὴν τοῦτο ἐχρησίμωσε μᾶλλον εἰς τὸ νὰ ταράξῃ ἢ νὰ μεταπίσει αὐτόν· ἐδίραζεν, ἤθελε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ, χαμαὶ θεωρῶν, ἀπῆλθεν ἐν σιωπῇ.

Ἐλθούσης τῆς ἀποφράδος ἡμέρας, ὁ Πυθίας ἐξεληθὼν ἐπορεύετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν φυλάκων, ἐν ἧθει σοβαρῶ καὶ χαρμοσύνῳ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Ὁ δὲ Διονύσιος ἐλθὼν ἤδη ἐκεῖ, καὶ καθήμενος ἐπὶ κινητοῦ ὑψηλοῦ θρόνου, ἐλκυσμένου ὑπὸ ἑξ λευκῶν ἵππων, ἦτο σύννους καὶ προσεκτικὸς εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ καταδίκου. Ὁ δὲ Πυθίας ἐλθὼν ἐπίδησεν ἡσύχως ἐπὶ τοῦ σανιδώματος, καὶ, θεωρῶν ἐπὶ τινὰ καιρὸν τὴν προπαρασκευὴν τοῦ θανάτου, ἐστράφη, καὶ φαιδρῶ τῷ πρόσωπῳ ἀπευθύνθη οὕτω πρὸς τὴν συναθροισιν « αἰ κεφαλαῖα μου εἰσηκούσθησαν, οἱ θεοὶ εἶναι ἴσοι· ὑμεῖς γινώσκετε, φίλοι μου, ὅτι οἱ ἄνεμοι ἀντέστησαν ἕως χθές· ὁ Δάμων δὲν ἠδύνατο νὰ κατανικήσῃ τὰ ἀδύνατα· θέλει ἐλθεῖ αὔριον ἐδῶ, καὶ τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον χύνεται σήμερον, θέλει ἐξαγοράσει τὴν ζωὴν τοῦ φίλου μου. Ἢ! νὰ ἠδυνάμην νὰ ἐξαλείψω ἀπὸ τοῦ στήθους ὑμῶν πᾶσαν ἀμφιβολίαν, πᾶσαν εὐτελεῖ ὑπόνοιαν περὶ τῆς τιμῆς τοῦ ἀνδρός, διὰ τὸν ὁποῖον πάσχω! ἤθελα ὑπάγει εἰς τὸν θάνατον ὡς εἰς τοὺς γάμους μου. Ἄρκει ὅτι ἐγρήγορα ἀποδεικνύεται ἡ ἀλήθεια τοῦ ὅτι ὁ φίλος μου εἶναι τώρα καθ' ὁδὸν, σπεύδει, μέμφεται ἑαυτὸν, τὰ ἐναντιούμενα στοιχεῖα καὶ τοὺς θεοὺς· ἀλλ' ἐγὼ σπεύδω νὰ προλάβω τὴν σπουδὴν αὐτοῦ. Δῆμιε, πράξον τὸ ἔργον σου. » Καθὼς ἐπρόφερε τὰς τελευταίας λέξεις, ψιθυρισμὸς ἤρχισε νὰ ἐγείρηται μεταξὺ τοῦ ἀπωτάτου τῆς συναθροίσεως. Ἄνθρωπός τις ἔφιππος ἐπὶ ἀφρίζοντος ἵππου ἤρχετο ἐν πλήρει σπουδῇ· τὸ πλῆθος ὑπεχώρει εἰς τὴν προσέγγισιν αὐτοῦ· διὰ μιᾶς καταβιβάνει ἐπὶ τοῦ σανιδώματος καὶ ἐναγκαλισθεὶς τὸν Πυθίαν, « ἐσῶθης, ἐκράξεν, ἐσῶθης φίλε μου, ἀγαπητέ μου φίλε! δόξα τοῖς θεοῖς ἐσῶθης! Νῦν δὲ ἐγὼ πρέπει νὰ ἀποθάνω· καὶ οὕτως ἀπαλάττωμαι ἀπὸ τῆς ἀγωνίας τοῦ ὅτι ὑπῆρξα ὁ αἵτιος νὰ διακινδυνεύσω ζωὴν πολὺ προσφιλεστέραν τῆς ἐμῆς » ὠχρὸς καὶ σχεδὸν ἄλαλος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Δάμωνος ὁ Πυθίας ἀπεκρίθη ἡμικεκομμένως « ὀλεθρία σπουδῇ! σκληρὰ ὑπομονή! ὅποια θάσκανοι δυνάμεις εἰρ-

γάσθησαν τὰ ἀδύνατα πρὸς χάριν σου; Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω ἀποτύχει ὅπως διόλου· καὶ ἐπειδὴ δὲν δύνάμαι ν' ἀποθάνω σώζων σε, δὲν θέλω ἐπιζῆσει. »

Ὁ Διονύσιος ἤκουε καὶ ἐθεώρει πάντα ἐν ἐκπλήξει· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἠτένιζον, καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ ἐπὶ μακρότερον τὴν ὁμολογίαν τῆς τόσον ἀναντιρρήτως δεδειγμένης ἀληθείας· καταβάς λοιπὸν τοῦ θρόνου ἀνέβη ἐπὶ τοῦ σανιδώματος καὶ « Ζῆθι, ζῆθι, ζεύγος ἀπαράβλητον » ἐξεφώνησεν· « ἔφερες μαρτυρίαν ἀναμφισβήτητον περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀρετῆς· ζῆθι εὐτυχῶς! ζῆθι πεφημισμένως! καὶ μόρφωσόν με διὰ τῶν παραγγελημάτων σου, ὅπως μὲ προσεκάλεσας διὰ τοῦ παραδείγματός σου, ἵνα γείνω ἄξιος τῆς μετοχῆς τοσοῦτον ἱεράς φιλίας. »

Μῦθος καὶ ἱστορία συνώμοσαν νὰ ἐγκωμιάσωσιν ὁμοίως τὴν φίλιαν τοῦ Θεσέως καὶ Πειριθίου, τοῦ Πυλάδου καὶ Ὀρέσου. Ἀλλὰ πρὸς τὰς γενναίας ἐκείνας ὑποχρεώσεις, ἔθνα, ἡμεῖς βλέπομεν φίλους προσφέροντας ἑαυτοὺς ὑπὲρ ἄλλου εἰς τὸν θάνατον, δὲν δυνάμεθα νὰ παραβάλωμεν τὴν ἡρωικὴν πράξιν ἀξιωματικοῦ τινος Ἀλγερίνου; Ἐπὶ τῆς δευτέρας ἐκδομῆσεως τῆς Ἀλγερίας ὑπὸ τοῦ Μαρκεσίου Δοκένσου (*marquis Duquense*) οἱ κάτοικοι καταστάντες εἰς ἀπελπησίαν ἐκορύφωσαν τὴν σκληρότητα αὐτῶν. προσθέσαντες λοιπὸν Γάλλους τινὰς ἐπὶ τῶν στραμάτων τῶν τηλεβόλων ζώντας ἐπυροσκοροῦν αὐτοὺς ἐν εἶδη σφαιρῶν. Γάλλος δὲ τις ἀξιωματικὸς, καλούμενος Χοϊσευλος (*Choiseul*) καὶ φίλος τοῦ δικαίως μνημονευθέντος ἀξιωματικοῦ Ἀλγερίνου, ἐδέθη ἤδη στερεῶς ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ τηλεβόλου· θεωρήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ἀλγερίνος, παραυτίκα διὰ τῶν πλέον καταναγκαστικῶν λόγων ζητεῖ τὴν συγγνώμην τοῦ φίλου, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ τύχῃ αὐτῆς ὁρμᾶ πρὸς τοὺς πυροβολιστὰς καὶ ἐλευθερῶν ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτῶν τὸν Χοϊσευλον. Τελευταῖον δὲ εὐρὼν πάντας αὐτοῦ τοὺς ἀγῶνας ἀνωφελείς, δεθείς ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ αὐτοῦ πυροβόλου καὶ περιτυλιχθεὶς μεταξὺ τῶν ἀλύσων τοῦ Χοϊσεύλου, τρυφερῶς καὶ σφιγκτὰ ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν, καὶ ἀπέβη πρὸς τοὺς πυροβολιστὰς τὰ ἐξῆς « Πῦρ! ἐπειδὴ δὲν δύνάμαι νὰ σώσω τὸν φίλον καὶ εὐεργέτην μου, θέλω ν' ἀποθάνω μετ' αὐτοῦ. » Ὁ Δεῦς κατὰ τύχην μάρτυς γενόμενος τοῦ φρικαλέου τούτου θεάματος, μεγάλως συνεκινήθη καὶ πλείστον ἐγκωμιάσας τὴν γενναϊότητα τοῦ ἀξιωματικοῦ τούτου, ἐζήρεσε τὸν Χοϊσευλον ἀπὸ τοῦ τρωμεροῦ τούτου θανάτου.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Α. Δ. Κ.